

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof		חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story		מקרא-key	
מירא		עירובין-מבוי שהוא גבוה			
מאן דאמר				א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
ואיבעית אימא, הכי קאמר: כל היכא דמשכחת תרי תנאי ותרי אמוראי דפליגי אהדיי כעין מחלוקת בית שמאי ובית הלל - לא ליעבד כי קוליה דמר וכי קוליה דמר, ולא כחומריה דמר וכי חומריה דמר. אלא: או כי קוליה דמר וכחומריה עביד, או כקוליה דמר וכחומריה עביד.					ז.
מכל מקום קשיא		ז			ז.
כוליה כרב עבדוה	רב נחמן בר יצחק:		!		ז.
הלכה ואין מורין כן.	דאמר רב הונא אמר רב:		!		ז.
הלכה ומורין כן	ולרב אדא בר אהבה אמר רב, דאמר:		ז		ז.
מאי איכא למימר?			ז		ז.
כי לא עבדינן כחומרי דבי תרי - היכא דסתרי אהדיי, כגון שדרה וגולגולת.	רב שיזבי:		!		ז.
השדרה והגולגולת שחסרו, וכמה חסרון בשדרה? בית שמאי אומרים: שתי חוליות	דתנן: [בית שמאי]		!		ז.
חוליא אחת.	בית הלל:		!		ז.
ובגולגולת, בית שמאי אומרים: כמלא מקדח	[בית שמאי]		!		ז.
כדי שינטל מן החי וימות.	בית הלל:		!		ז.
וכן לענין טריפה.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:		!		ז.
אבל היכא דלא סתרי אהדיי - עבדינן.			!		ז.
והיכא דסתרי אהדיי לא עבדינן?			ז		ז.
מעשה ברבי עקיבא שליקט אתרוג באחד בשבט, ונהג בו שני עישורין, אחד כדברי בית שמאי ואחד כדברי בית הלל	מתיב רב מרשיא: [רבי עקיבא]		ז		ז.
רבי עקיבא גמריה איסתפיק ליה, ולא ידע אי בית הלל בחד בשבט אמור, אי בחמיסר בשבט אמור, ועבד הכא לחומרא והכא לחומרא.			!		ז.
מחלוקת בסרטיא מכאן וסרטיא מכאן ופלטאי מכאן ופלטאי מכאן. אבל סרטיא מכאן ובקעה מכאן, או בקעה מכאן ובקעה מכאן - עושה צורת הפתח מכאן, ולחי וקורה מכאן.	יתיב רב יוסף קמיה דרב הונא, ויתיב וקאמר, אמר רב יהודה אמר רב:				ז.
השתא סרטיא מכאן ובקעה מכאן עושה לו צורת הפתח מכאן, ולחי וקורה מכאן, בקעה מכאן ובקעה מכאן מיבעיא?			ז		ז.
הכי קאמר: סרטיא מכאן ובקעה מכאן - נעשה כבקעה מכאן ובקעה מכאן.					ז.
אם היה מבוי כלה לרחבה - אינו צריך כלום.	ומסיים בה משמיה דרב יהודה:				ז.
הא דרב יהודה - דשמואל היא, דאי דרב - קשיא דרב אדרב בתרתי .	אביי לרב יוסף:				ז.
מבוי שנפרץ במלואו לחצר, ונפרצה חצר כנגדו - חצר מותרת ומבוי אסור.	דאמר רב ירמיה בר אבא אמר רב:		ז		ז:
ואמאי? ליהוי כמבוי שכלה לרחבה			ז		ז:
אנא לא ידענא עובדא הוה כדורא דרעותא מבוי שכלה לרחבה הוה, ואתא לקמיה דרב יהודה ולא אצרכיה ולא מידי. ואי קשיא משמיה דרב - תיהוי משמיה דשמואל, ולא קשיא מידי.	אמר ליה: [רב יוסף]		!		ז:
אסברא לך, כאן - שעירבו, כאן - שלא עירבו	השתא דאמר ליה רב ששת לרב שמואל בר אבא, ואמרי ליה לרב יוסף בר אבא:				ז:
דרב אדרב נמי לא קשיא, כאן - שעירבו בני חצר עם בני מבוי, כאן - שלא עירבו .			!		ז:
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא, בין שעירבו ובין שלא עירבו פליגי בעירבו במאי פליגי, בשלא עירבו במאי פליגי?			ז		ז.

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof		מחזור מקרא-key									
חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story		מקרא-key									
עירובין-מבוי שהוא גבוה		Talmud Navigator									
מימרא		מאן דאמר									
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
בשלא עירבו פליגי בנראה מבחין ושוה מכפנים.											ה.
בעירבו - קמפילגי בדרב יוסף											ה.
לא שנו אלא שכלה לאמצע רחבה. אבל כלה לצדי רחבה - אסור.	דאמר רב יוסף:										ה.
הא דאמרת לאמצע רחבה מותר לא אמרן אלא זה שלא כנגד זה, אבל זה כנגד זה - אסור.	רבה:										ה.
הא דאמרת זה שלא כנגד זה מותר לא אמרן אלא - רחבה דרבים, אבל רחבה דיחיד - זימנין דמימלך עלה ובני לה בתים, והוי ליה כמבוי שכלה לה לצדי רחבה - ואסור.	רב משרשיא:										ה.
ומנא תימרא דשני לן בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד											ה.
מעשה במבוי אחד שצידו אחד כלה לים וצידו אחד כלה לאשפה, ובא מעשה לפני רבי ולא אמר בה לא היתר ולא איסור. איסור לא אמר בה - דהא קיימי מחיצות, היתר לא אמר בה - חיישינן: שמא תינטל אשפה, ויעלה הים שרטון	דאמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק: [רבין]										ה.
ומי חיישינן שמא תינטל אשפה?											ה.
אשפה ברשות הרבים גבוה עשרה טפחים, חלון שעל גבה זורקין לה בשבת	התנן:										ה.
אלמא: שני בין אשפה דרבים לאשפה דיחיד. הכא נמי, שני בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד.											ה.
ורבנן מאי?											ה.
וחכמים אוסרין.	רב יוסף בר אבדימי, תנא:										ה.
הלכה כדברי חכמים.	רב נחמן:										ה.
וחכמים מתירין.	איכא דאמרי אמר רב יוסף בר אבדימי, תנא:										ה.
אין הלכה כדברי חכמים.	רב נחמן:										ה.
מרימר פסיק לה לסורא באוזלי, אמר: חיישינן שמא יעלה הים שרטון.	[מרימר]										ה.
ההוא מבוי עקום דהוה בסורא כרוך בודיא אותיבו ביה בעקממיתיה.											ה.
הא לא כרב ולא כשמואל.	רב חסדא:										ה.
לרב דאמר תורתו כמפולש - צורת הפתח בעי											ה.
לשמואל דאמר תורתו כסתום - הני מילי לחי מעליא, אבל האי כיון דנשיב ביה זיקא ושדי ליה - לא כלום הוא.											ה.
ואי נעיץ ביה סיכתא וחבריה - חבריה.											ה.
מבוי שנפרץ במלואו לחצר, ונפרצה חצר כנגדו - חצר מותרת, ומבוי אסור.	גופא, אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב:										ה.
רבי, לא משנתנו היא זו?	רבה בר עולא לרב ביבי בר אביי:										ה.
חצר קטנה שנפרצה לגדולה - גדולה מותרת וקטנה אסורה, מפני שהיא כפתחה של גדולה.	[תנן]										ה.
אי מהתם הוה אמינא: הני מילי - היכא דלא קא דרסי בה רבים אבל היכא דקא דרסי בה רבים - אימא אפילו חצר נמי.	אמר ליה: [רב ביבי בר אביי]										ה.
חצר שהרבים כנגסין לה בוו ויוצאין לה בוו - רשות הרבים לטומאה, ורשות היחיד לשבת.	והא נמי תנינא:										ה.
אי מהתם הוה אמינא: הני מילי - זה שלא כנגד זה, אבל זה כנגד זה - אימא לא.											ה.
זה כנגד זה אסור	ולרבה, דאמר:										ה.

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof		חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story		מקרא-key	
מאן דאמר		עירובין-מבוי שהוא גבוה		Talmud Navigator	
מאן דאמר		מבוי		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
הא דרב במאי מוקי לה? - בזה שלא כנגד זה - תרתי למה לי?				ז	ה:
אי מהתם הוה אמינא: הני מילי - לזרוק, אבל לטלטל - אימא לא, קא משמע לן.				!	ה:
מבוי העשוי כנדל, אמר אבוי: עושה צורת הפתח לגדול, והנך כולוהו מישתרו בלחי וקורה.	איתמר: [אבוי]				ה:
כמאן - כשמואל, דאמר תורתו כסתום למה ליה צורת הפתח? ועוד הא הוא מבוי עקום דהוה בנהרדעא, וחשו לה לדרב	אמר ליה רבא:			ז	ה:
עושה צורת הפתח לכולוהו להאי גיסא, ואידך גיסא מישתרו בלחי וקורה.	אלא אמר רבא:			ז	ה:
מבוי שצידו אחד ארוך וצידו אחד קצר, פחות מארבע אמות - מניח את הקורה באלכסון, ארבע אמות - אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר.	רב כהנא בר תחליפא משמיה דרב כהנא בר מניומי משמיה דרב כהנא בר מלכיו משמיה דרב כהנא רביה דרב, ואמרי לה רב כהנא בר מלכיו היינו רב כהנא רביה דרב:			ז	ה:
אחד זה ואחד זה - אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר.	רבא:			ז	ה:
ואימא טעמא דידי, ואימא טעמא דידהו.	[רבא]				ה:
קורה משום מאי - משום היכר, ובאלכסון לא הוי היכר	אימא טעמא דידי:				ה:
קורה משום מאי - משום מחיצה, ובאלכסון נמי הוי מחיצה.	ואימא טעמא דידהו:				ה:
אמר רב כהנא: הואיל ושמעתתא דכהני היא - אימא בה מילתא:	[רב כהנא]				ה:
הא דאמרת מניח הקורה באלכסון - לא אמרן אלא שאין באלכסונו יותר מעשר, אבל יש באלכסונו יותר מעשר - דברי הכל אינו מניח אלא כנגד הקצר.	רב כהנא:				ה:
מהו להשתמש תחת הקורה?	איבעיא להו:			^	ה:
מותר להשתמש תחת הקורה.	רב ורבי חייא ורבי יוחנן:			ז	ה:
אסור להשתמש תחת הקורה.	שמואל ורבי שמעון בר רבי ורבי שמעון בן לקיש:			ז	ה:
לימא בהא קמילגי:				ז	ה:
קורה משום היכר	דמר סבר: [רב ורבי חייא ורבי יוחנן]			ז	ה:
קורה משום מחיצה.	ומר סבר: [שמואל ורבי שמעון בר רבי ורבי שמעון בן לקיש]			ז	ה:
לא, דכולי עלמא - קורה משום היכר, והכא בהא קמילגי:				!	ה:
היכירא מלגיו	דמר סבר: [שמואל ורבי שמעון בר רבי ורבי שמעון בן לקיש]			ז	ה:
היכירא מלבר.	ומר סבר: [רב ורבי חייא ורבי יוחנן]			ז	ה:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא משום מחיצה, והכא בהא קמילגי:				!	ה:
הודו הפנימי יורד וסותם	דמר סבר: [שמואל ורבי שמעון בר רבי ורבי שמעון בן לקיש]			ז	ה:
הודו החיצון יורד וסותם.	ומר סבר: [רב ורבי חייא ורבי יוחנן]			ז	ה:
הכל מודים בבין לחיים שאסור.	רב חסדא:			ז	ה:

מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof	חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מקרא-key:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
עירובין-מבוי שהוא גבוה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	נעץ שתי יתדות בשני כותלי מבוי מבחוץ, והניח קורה על גביהן מהו?	בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא:							▲				⊖
	לדברי המתיר - אסור, לדברי האוסר - מותר.	אמר ליה: [רב חסדא]			◆	!							
	לדברי האוסר, נמי אסור - בעינן קורה על גבי מבוי, וליכא.	רבא:					◆	!					
	היתה קורתו משוכה או תלויה פחות משלשה - אין צריך להביא קורה אחרת, שלשה - צריך להביא קורה אחרת.	איתיביה רב אדא בר מתנה לרבא: [רבנן]			◆	⚡							⊖
	פחות מארבעה - אין צריך להביא קורה אחרת, ארבעה - צריך להביא קורה אחרת.	רבן שמעון בן גמליאל:			◆	⚡							⊖
	מאי לאו - משוכה מבחוץ, ותלויה מבפנים							⚡					
	לא, אידי ואידי מבפנים משוכה - מרוח אחר, ותלויה - משתי רוחות. מהו דתימא: מרוח אחר אמרינן לבד, משתי רוחות - לא אמרינן לבד, קא משמע לן.								!				⊖
	משוכה והיא תלויה. והיכי דמי - כגון שנעץ שתי יתדות עקומות על שני כותלי מבוי, שאין בגובהן שלשה, ואין בעקמומיתן שלשה. מהו דתימא: או לבד אמרינן או חבט אמרינן, לבד וחבט לא אמרינן, קא משמע לן.	רב אשי:							!				⊖
	בין לחיים ותחת הקורה - נידון ככרמלית.	תני רבי זכאי קמיה דרבי יוחנן:											⊖
	פוק תני לברא.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											⊖
	מסתברא מילתיה דרבי יוחנן תחת הקורה, אבל בין לחיין - אסור.	אביי:					◆	■					⊖
	בין לחיים נמי מותר.	רבא:					◆	■					⊖
	מנא אמנא לה	רבא:						■					
	מקום שאין בו ארבעה על ארבעה - מותר לבני רשות הרבים ולבני רשות היחיד לכתף עליו, ובלבד שלא יחליפו.	דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:						■	■				⊖
	ואביי							⚡					
	התם בגבוה שלשה.	[אביי]							!				⊖
	מנא אמנא לה	אביי:							■				
	תוך הפתח צריך לחי אחר להתירו.	דאמר רב חמא בר גוריא אמר רב:						■	■				⊖
	וכי תימא דאית ביה ארבעה על ארבעה							⚡					
	תוך הפתח, אף על פי שאין בו ארבעה על ארבעה - צריך לחי אחר להתירו.	והאמר רב חנין בר רבא אמר רב:							!	■			
	ורבא							⚡					
	התם דפתוח לכרמלית	[רבא]							!				⊖
	אבל לרשות הרבים מאי - שרי? יציבא בארעא וגורא בשמי שמיא							⚡					⊖
	אין, מצא מין את מינו וניעור.								!				⊖
	ואת לא תסברא דבין לחיין אסור?	רב הונא בריה דרב יהושע לרבא:						⚡					⊖
	מבוי שרצפו בלחיין פחות מארבעה - באנו למחלוקת רבן שמעון בן גמליאל ורבנן.	והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:							⚡				⊖
	לרבן שמעון בן גמליאל דאמר אמרינן לבד - משתמש עד חודו הפנימי של לחי הפנימי	[רבן שמעון בן גמליאל]						◆	■	⚡			⊖
	לרבנן דאמרי לא אמרינן לבד - משתמש עד חודו הפנימי של חיצון.	[רבנן]						◆	■	⚡			⊖

<p>מימרא-statement challenge-קושי question-שאלה answer-תירוץ! proof-ראיה</p>		<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה</p>		<p>מקרא-key</p>	
<p>עירובין-מבוי שהוא גבוה</p>		<p>Talmud Navigator</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
אבל בין לחיין - דכולי עלמא אסור				◊	ט.
ורבא			ז		ט.
התם נמי דפתוח לכרמלית.	[רבא]		!	◊	ט.
אבל לרשות הרבים מאי - שרי? יציבא בארעא וגירורא בשמי שמיא			ז		ט.
אין, מצא מין את מינו וניעור.			!	◊	ט.
כגון שרצפו בלחיים פחות פחות מארבעה, במשך ארבע אמות.	רב אשי:		!	◊	ט.
לרבן שמעון בן גמליאל דאמר אמרינן לבד - הוה ליה מבוי, וצריך לחי אחר להתירו.	[רבן שמעון בן גמליאל]	◊	!	◊	ט.
ולרבנן דאמרי לא אמרינן לבד - לא צריך לחי אחר להתירו.	[רבנן]	◊	!	◊	ט.
ולרבן שמעון בן גמליאל, להוי כנראה מבחוץ ושוה מבפנים			ז	◊	ט.
מידי הוא טעמא אלא לרבי יוחנן			!		ט.
נראה מבחוץ ושוה מבפנים - אינו נידון משום לחי.	הא כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:	■	!	◊	ט.
נראה מבפנים ושוה מבחוץ - נידון משום לחי.	איתמר			■	ט.
נראה מבחוץ ושוה מבפנים, רבי חייא ורבי שמעון ברבי. חד אמר: נידון משום לחי	[חד: רבי חייא/רבי שמעון ברבי]		◊	■	ט.
אינו נידון משום לחי.	[חד: רבי חייא/רבי שמעון ברבי]		◊	■	ט.
תסתיים דרבי חייא הוא דאמר נידון משום לחי				■	ט.
כותל שצידו אחד כנוס מחבירו, בין שנראה מבחוץ ושוה מבפנים, ובין שנראה מבפנים ושוה מבחוץ - נידון משום לחי	דתני רבי חייא:			■	ט.
תסתיים.				■	ט.
ורבי יוחנן מי לא שמיע ליה הא?			ז	◊	ט.
אלא: שמיע ליה, ולא סבר לה			!	◊	ט.
רבי חייא נמי, לא סבר לה			ז		ט.
האי מאי? בשלמא רבי יוחנן לא סבר לה - משום הכי לא תני לה, אלא רבי חייא - אי איתא דלא סבר לה, למה ליה למיתנא?			!	◊	ט.
נראה מבחוץ ושוה מבפנים - נידון משום לחי.	רבה בר רב הונא:			■	ט.
ומותבינן אשמעתין חצר קטנה שנפרצה לגדולה - גדולה מותרת וקטנה אסורה, מפני שהיא בפתחה של גדולה.	רבה: [תנן]		ז	◊	ט.
ואם איתא, קטנה נמי תשתרי בנראה מבחוץ ושוה מבפנים			ז	◊	ט.
בנכנסין כותלי קטנה לגדולה.	רבי זירא:		!	◊	ט.
ולימא לבד ותשתרי?			ז	◊	ט.
וכי תימא דמפלגי טובא			!		ט.
קטנה בעשר, גדולה באחת עשרה	והא תני רב אדא בר אבימי קמיה דרב חנינא:	■	ז	◊	ט.
במפלגין מכותל זה בשנים, ומכותל זה בארבעה.	רבינא:		!	◊	ט.

מקרא-מקרא: disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מונחה של פסקה קודמת O story-מעשה		מקרא-מקרא: challenge-קושי question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
עירובין-מבוי שהוא גבוה		מאן דאמר													
מימרא															
וליאמ לבוד מרוח אחת, ותשתר?				ט:											
רבי היא				י:											
בעינן שני פסין.		דאמר- [רבי]		י:											
חצר ניתרת בפס אחד		דתנא: [ת"ק]		י:											
בשני פסין.		רבי:		י:											
האי מאלי? אי אמרת בשלמא נראה מבחוץ ושוה מבפנים - אינו נידון משום לחי, ורבי סבר לה כרבי יוסי, ודרבי זירא ודרבינא ליתא - משום הכי: קטנה בעשר, וגדולה באחת עשרה, משום דרבי סבר לה כרבי יוסי. אלא אי אמרת נראה מבחוץ ושוה מבפנים - נידון משום לחי, ודרבי זירא ודרבינא איתא, ורבי לא סבר לה כרבי יוסי - גדולה באחת עשרה למה ליה? ממה נפשך: אי למשרייה לגדולה קאתי - בעשר ושני טפחים סגי. ואי למיסרה לקטנה קאתי - לאשמועינן דמפלגי טובא				י:											
אלא לאו שמע מינה: נראה מבחוץ ושוה מבפנים - אינו נידון משום לחי, שמע מינה.				י:											
לא שמיע לי הא שמעתתא.		רב יוסף:		י:											
את אמרת ניהלן, ואהא אמרת ניהלן		אמר ליה אביי:		י:											
לחי המושך עם דפנו של מבוי, פחות מארבע אמות - נידון משום לחי ומשתמש עם חודו הפנימי, ארבע אמות - נידון משום מבוי, ואסור להשתמש בכלו.		דאמר רמי בר אבא אמר רב הונא:		י:											
שמע מינה תלת: שמע מינה: בין לחיין אסור, ושמע מינה: משך מבוי בארבע, ושמע מינה: נראה מבחוץ ושוה מבפנים - נידון משום לחי.		ואת אמרת לן עלה: [רב יוסף]		י:											
והלכתא: נראה מבחוץ ושוה מבפנים - נידון משום לחי.				י:											
תיובתא והלכתא?				י:											
אין, משום דתני רבי חייא כוותיה.				י:											
והרחב מעשר ימעט.				י:											
והרחב מעשר ימעט		אביי, תנא: [רבי מאיר]		י:											
אינו צריך למעט.		רבי יהודה:		י:											
ועד כמה?				י:											
עד שלש עשרה אמה ושליש. וקל וחומר מפסי ביראות, ומה פסי ביראות שהתרתה בהן פרוץ מרובה על העומד - לא התרתה בהן יותר משלש עשרה אמה ושליש, מבוי שלא התרתה בו פרוץ מרובה על העומד - אינו דין שלא תתיר בו יותר משלש עשרה אמה ושליש?		סבר רב אחי קמיה דרב יוסף למימר:		י:											
והיא הנותנת, פסי ביראות שהתרתה בהן פרוץ מרובה על העומד - לא תתיר בהן יותר משלש עשרה אמה ושליש, מבוי שלא התרתה בו פרוץ מרובה על העומד - תתיר בו יותר משלש עשרה אמות ושליש				י:											
אי נמי לאידך גיסא: פסי ביראות דאקילת בהו חד קולא - אקיל בהו קולא אחרינא, מבוי - כלל כלל לא.				י:											
מבוי שהוא רחב עשרים אמה נועץ קנה באמצעותו, ודיו.		תני לוי:		י:											
דאין הלכה כאותה משנה.		הוא תני לה והוא אמר לה: [לוי]		י:											
אין הלכה כאותה משנה.		איכא דאמרי, אמר שמואל משמיה דלוי:		י:											
אלא היכי עביד?				י:											
עושה פס גבוה עשרה במשך ארבע אמות, ומעמידו לארכו של מבוי.		שמואל משמיה דלוי:		י:											
אי נמי כדרב יהודה				י:											

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
	מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מבוי שהוא רחב חמש עשרה אמה - מרחיק שתי אמות ועושה פס שלש אמות.	דאמר רב יהודה:									!	◇
ואמאי? יעשה פס אמה ומחצה, וירחיק שתי אמות, ויעשה פס אמה ומחצה, שמע מינה: עומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות - לא היו עומד										ז	◇
לעולם אימא לך הוי עומד ושאני הכא - דאתי אוריא דהאי גיסא ואוריא דהאי גיסא ומבטל ליה.										!	◇
ויעשה פס אמה, וירחיק אמה, ויעשה פס אמה וירחיק אמה ויעשה פס אמה, שמע מינה: עומד כפרוץ - אסור										ז	◇
לעולם אימא לך מותר, ושאני הכא - דאתא אוריא דהאי גיסא ודהאי גיסא - ומבטל ליה.										!	◇
וירחיק אמה ויעשה פס אמה ומחצה, וירחיק אמה ויעשה פס אמה ומחצה										ז	◇
אין הכי נמי, וכולי האי לא אטרחהו רבנן.										!	◇
וליחוש דלמא שביק פיתחא רבה, ועייל בפיתחא זוטא										ז	◇
חזקה, אין אדם מניח פתח גדול ונכנס בפתח קטן.	רב אדא בר מתנה:									!	◇
ומאי שנא מדרבי אמי ודרבי אסי?										ז	◇
התם קא ממעט בהילוכא, הכא - לא קא ממעט בהילוכא.										!	◇
עור העסלא וחלל שלו - מצטרפין בטפח.	תנן התם:										■ ◇
מאי עור העסלא?											▲
עור כיסוי של בית הכסא.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									!	◇
וכמה?											▲
אצבעיים מכאן ואצבעיים מכאן, - ואצבעיים ריוח באמצע.	כי אתא רב דימי אמר:									!	◇
אצבע ומחצה מכאן, ואצבע ומחצה מכאן, ואצבע ריוח באמצע.	כי אתא רבין אמר:									!	◇
מי פליגיתו?	אביי לרב דימי:										▲
לא, הא - ברברתא, הא - בזוורתא, ולא פליגין.	אמר ליה: [רב דימי]									!	◇
לאיי, פליגיתו, ובעומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות פליגיתו לדידך - הוי עומד משתי רוחות, לרבין, מרוח אחת - הוי עומד, משתי רוחות - לא הוי עומד. דאי סלקא דעתך לא פליגיתו - לרבין הכי איבעי ליה למימר: אצבע ושליש מכאן, ואצבע ושליש מכאן, ואצבע ושליש ריוח באמצע.	אמר ליה: [אביי]										■ ◇
ואלא מאי - פליגין, לדידי הכי איבעי לי למימר: אצבע ושני שלישים מכאן, ואצבע ושני שלישים מכאן, ואצבעיים ושני שלישים ריוח באמצע - אלא אי אכא למימר דפליגין - בפרוץ כעומד פליגין.	[רב דימי]									ז	◇
אם יש לו צורת הפתח אף על פי שרחב מעשר אינו צריך למעט.											■ <
אשכחן צורת הפתח דמהניא ברחבו, ואמלתרא דמהניא בגבהו - איפכא מאי?											▲ ◇
מבוי שהוא גבוה מעשרים אמה - ימעט, ואם יש לו צורת הפתח - אינו צריך למעט.	תא שמע, דתניא:										■ ! ◇
אמלתרא ברחבו מאי											▲
מבוי שהוא גבוה מעשרים אמה - ימעט, והרחב מעשר - ימעט, ואם יש לו צורת הפתח - אינו צריך למעט, ואם יש לו אמלתרא - אינו צריך למעט.	תא שמע, דתניא:										■ ! ◇
מאי לאו אסיפא?											! ◇
לא, ארישא.											ז ◇

<p>מקרא- key:</p> <p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>		Talmud Navigator										
עירובין-מבוי שהוא גבוה		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
מימרא		מתני ליה רב יהודה לחייא בר רב קמיה דרב:												יא.
אינו צריך למעט.		אמר ליה: [רב]												יא.
אתנייה צריך למעט.		רב יוסף, מדברי רבינו נלמד: [רב]												יא.
חצר שרובה פתחים וחלונות - אינה ניתרת בצורת הפתח, מאי טעמא - הואיל ויותר מעשר אוסר במבוי, ופרוץ מרובה על העומד אוסר בחצר, מה יותר מעשר האוסר במבוי - אינו נותר בצורת הפתח, אף פרוץ מרובה על העומד, האוסר בחצר - אינו נותר בצורת הפתח.		מה ליותר מעשר האוסר במבוי - שכן לא התרת בו אצל פסי ביראות לרבי מאיר, תאמר בפרוץ מרובה על העומד האוסר בחצר - שכן התרת אצל פסי ביראות לדברי הכל.												יא.
לימא מסייע ליה:														יא.
דפנות הללו שרובן פתחים וחלונות - מותר, ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ.		[תניא]												יא.
שרובן סלקא דעתך?														יא.
אלא אימא: שריבה בהן פתחים וחלונות, ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ.		רב כהנא:												יא.
כי תניא ההיא - בפיתחי שימאי.														יא.
מאי פיתחי שימאי?														יא.
פליגי בה רב רחומי ורב יוסף														יא.
דלית להו שקפי		חד: [רב רחומי/רב יוסף]												יא.
דלית להו תיקרה.		וחד: [רב רחומי/רב יוסף]												יא.
ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב.														יא.
מעשה באדם אחד מבקעת בית חורתן שנעץ ארבע קונדיסין בארבע פינות השדה, ומתח ומורה עליהם, ובא מעשה לפני חכמים, והתירו לו לענין כלאים		דאמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק:												יא.
כדרך שהתירו לו לענין כלאים - כך התירו לו לענין שבת.		ואמר ריש לקיש:												יא.
לכלאים - התירו לו, לענין שבת - לא התירו לו.		רבי יוחנן:												יא.
במאי עסקינן?														יא.
אלימא מן הצד														יא.
צורת הפתח שעשאה מן הצד - לא עשה ולא כלום.		והאמר רב חסדא:												יא.
אלא על גבן														יא.
ובמאי?														יא.
אלימא בעשר														יא.
בהא לימא רבי יוחנן בשבת לא?														יא.
אלא לאו - ביתר מעשך														יא.
לא, לעולם בעשר ומן הצד, ובדרב חסדא קא מיפלגי.														יא.
ורמי דרבי יוחנן אדרבי יוחנן, ורמי דריש לקיש אדריש לקיש.														יא.
פיאה מותרת לענין כלאים, אבל לא לשבת.		דאמר ריש לקיש משום רבי יהודה ברבי חנינא:												יא:

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

עירובין-מבוי שהוא גבוה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא:
כמהיצות לשבת - דלא, כך מחיצות לכלאים - דלא.	רבי יוחנן:											יא:
בשלמא דריש לקיש אדריש לקיש לא קשיא, הא - דידיה. הא - דרביה. אלא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן קשיא												יא:
אי אמרת בשלמא: התם - על גבן, הכא - מן הצד, שפיר.												יא:
אלא אי אמרת אידי ואידי מן הצד, מאי איכא למימר?												יא:
לעולם אידי ואידי מן הצד, התם - בעשר, הכא - ביותר מעשר.												יא:
ומנא תימרא דשני לן בין עשר ליותר מעשר												יא:
לא כך היה המעשה שהלך רבי יהושע אצל רבי יוחנן בן נורי ללמוד תורה, אף על פי שבקי בהלכות כלאים, ומצאו שיושב בין האילנות ומתח זמורה מאילן לאילן. ואמר לו: רבי, אי גפנים כאן מהו לזרוע כאן?	דאמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש: [רבי יהושע]											יא:
בעשר - מותר, ביותר מעשר - אסור.	אמר לו: [רבי יוחנן בן נורי]											יא:
במאי עסקינן?												יא:
אילימא על גבן												יא:
יותר מעשר אסור												יא:
היו שם קנין הדוקרנין, ועשה להן פיהא מלמעלה, אפילו ביותר מעשר - מותר	והתניא:											יא:
אלא לאו - מן הצד, וקאמר ליה: בעשר - מותר, יותר מעשר - אסור. שמע מינה.												יא:
צורת הפתח שעשאה מן הצד - לא עשה ולא כלום.	גופא, אמר רב חסדא:											יא:
צורת הפתח שאמרו - צריכה שתהא בריאה כדי להעמיד בה דלת, ואפילו דלת של קשין.	ואמר רב חסדא:											יא:
צורת הפתח צריכה היכר ציר.	ריש לקיש משום רבי ינאי:											יא:
מאי היכר ציר?												יא:
אבקתא.												יא:
אמר מר מידי בצורת הפתח?	אשכחינהו רב אחא בריה דרב אויא לתלמידי דרב אשי, אמר להו:											יא:
לא אמר ולא כלום.	אמרו ליה: [תלמידי דרב אשי]											יא:
צורת הפתח שאמרו קנה מכאן וקנה מכאן וקנה על גביהן	תנא:											יא:
צריכין ליגע או אין צריכין ליגע?												יא:
אין צריכין ליגע.	רב נחמן:											יא:
צריכין ליגע.	רב ששת:											יא:
אזל רב נחמן ועבד עובדא בי ריש גלותא כשמעתי	[רב נחמן]											יא:
אמר ליה רב ששת לשמעיה רב גדא: זיל, שלוף שדינהו.	[רב ששת]											יא:
אזל שלף שדינהו.	[רב גדא]											יא:
אשכחוהו דבי ריש גלותא חבשוהו.												יא:

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof		חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story		מקרא-key	
מאן דאמר		עירובין-מבוי שהוא גבוה		מימרא	
א		ב		ג	
יא:	אזל רב ששת קם אבבא, אמר ליה: גדא, פוק תא נפק ואתא.	[רב ששת]	○		
יא:	תני מר מידי בצורת הפתח?	אשכחיה רב ששת לרבה בר שמאל, אמר ליה: אמר ליה: אין, תנינא: [רבי מאיר]	○	^	
יא:	כיפה, רבי מאיר מחייב במוזה	חכמים:	◆	!	
יא:	פוטרין.	ושוין:	◆	!	
יא:	שאם יש ברגליה עשרה שהיא חייבת.	אביי:	◆		
יא:	הכל מודים אם גבוהה עשרה ואין ברגליה שלשה, אי נמי: יש ברגליה שלשה ואין גבוהה עשרה - ולא כלום. כי פליגי - ביש ברגליה שלשה וגבוהה עשרה ואין רחבה ארבעה, ויש בה לחוק להשלימה לארבעה.	רבי מאיר סבר:	◆	◆	
יא:	חוקקין להשלים	ורבנן סברי:	◆	◆	
יא:	אמר ליה: אי משכחת להו לבי ריש גלותא לא תימא להו ולא מידי מהא מתניתא דכיפה .	[רב ששת]	○		
יא:	הכשר מבוי בית שמאי אומרים: לחי וקורה	[בית שמאי]			■
יא:	או לחי או קורה.	בית הלל:			■
יא:	לחיון.	רבי אליעזר:			■
יא:	לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות שהוא נותר או בלחי או בקורה	משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא:			◆
יא:	על מה נחלקו - על רחב מארבע אמות ועד עשר, שבית שמאי אומרים לחי וקורה	[בית שמאי]			◆
יא:	או לחי או קורה.	בית הלל:			◆
יא:	על זה ועל זה נחלקו.	רבי עקיבא:			◆
יא:	כמאן - דלא כחנניה ולא כתנא קמא?				⚡
יא:	הכשר מבוי סתום כיצד? בית שמאי אומרים: לחי וקורה	רב יהודה: הכי קאמר: [בית שמאי]			◆
יא:	או לחי או קורה.	בית הלל:			◆
יא:	לחי וקורה	בית שמאי:			■
יא:	למימרא דקא סברי בית שמאי ארבע מחיצות דאורייתא?				⚡
יא:	לא, לזרוק - משלש הוא דמחייב, לטלטל - עד דאיכא ארבע.				!
יא:	או לחי או קורה	בית הלל:			■
יא:	לימא קא סברי בית הלל שלש מחיצות דאורייתא?				⚡
יא:	לא, לזרוק - משתים הוא דמחייב, לטלטל - עד דאיכא שלש.				!
יא:	רבי אליעזר אומר לחיון.				■
יא:	רבי אליעזר לחיון וקורה קאמר, או דילמא לחיון בלא קורה קאמר?	איבעיא להו:			^
יא:	מעשה ברבי אליעזר שהלך אצל רבי יוסי בן פרידא תלמידו לאובלין ומצאו שיושב במבוי שאין לו אלא לחי אחד.	תא שמע: [רבי יוסי בן פרידא]			○

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:
---	--

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מימרא	[רבי אליעזר]												יב.
אמר לו: בני, עשה לחי אחר.	[רבי יוסי בן פרידא]												יב.
אמר לו: וכי לסותמו אני צריך?	[רבי אליעזר]												יב.
אמר לו: יסתם, ומה בכך.	רבן שמעון בן גמליאל:												יב.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות - שאינו צריך כלום	[שבית שמאי אומרים]												יב.
על מה נחלקו - על רחב מארבע אמות ועד עשר שבית שמאי אומרים: לחי וקורה	ובית הלל אומרים:												יב.
או לחי או קורה.	קתני מיהת:												יב.
וכי לסותמו אני צריך													יב.
אי אמרת בשלמא לחיין וקורה - משום הכי אמר וכי לסותמו אני צריך, אלא אי אמרת לחיין בלא קורה - מאי לסותמו?	הכי קאמר:												יב.
וכי לסותמו בלחיין אני צריך.	אמר מר אמר רבן שמעון בן גמליאל:												יב.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שפחות מארבע אמות שאינו צריך כלום.	והא אנן תנן: משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא:												יב.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות, שהוא נותר או בלחי או בקורה	רב אשי, הכי קאמר:												יב.
אינו צריך לחי וקורה כבית שמאי, ולא לחיין כרבי אליעזר, אלא: או לחי או קורה כבית הלל.	וכמה?												יב.
וכמה?	רב אחלי ואיתימא רב יחיאל:												יב.
עד ארבעה.	רב ששת אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב:												יב.
מודים חכמים לרבי אליעזר בפסי חצר.	רב נחמן:												יב.
הלכה כרבי אליעזר בפסי חצר.	רב נחמן בר יצחק:												יב.
מאן מודים - רבי. הלכה מכלל דפליגי, מאן פליגי עליה - רבנן.	דתניא: [רבנן]												יב.
חצר ניתרת בפס אחד	רבי:												יב.
בשני פסין.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:												יב.
חצר צריכה שני פסין.	רבי זירא לרבי אסי:												יב.
מי אמר רבי יוחנן הכי?	והא את הוא דאמרת משמיה דרבי יוחנן:												יב.
פסי חצר צריכין שיהא בהן ארבעה	וכי תימא ארבעה מכאן וארבעה מכאן												יב.
וכי תימא ארבעה מכאן וארבעה מכאן	והתני רב אדא בר אבימי קמיה דרבי חנינא, ואמרי לה קמיה דרבי חנינא בר פפי:												יב.
קטנה - בעשר, וגדולה - באחת עשרה	כי סליק רבי זירא מימי פרשה:												יב.
ברוח אחת - בארבעה, משתי רוחות - משהו לכאן ומשהו לכאן. והדתני אדא בר אבימי - רבי היא, וסבר לה כרבי יוסי.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:												יב.
חצר ניתרת בפס אחד.	אביי לרב יוסף:												יב.
מי אמר שמואל הכי?													יב.

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-מבוי שהוא גבוה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
את לא תעביד עובדא אלא או ברוב דופן או בשני פסין	והא אמר ליה שמואל לרב חנניה בר שילא:										◊	יב.
ואנא לא ידענא, דעובדא הוה בדורה דרעותא, לשון ים הנכנס לחצר הוה, ואתא לקמיה דרב יהודה ולא אצרכיה אלא פס אחד.	אמר ליה: [רב יוסף]										◊	יב.
לשון ים קאמרת - קל הוא שהקלו חכמים במים.	אמר ליה: [אביי]										◊	יב.
מחיצה תלויה, מהו שתתיר בחורבה?	כדבעא מיניה רבי טבלא מרב:										◊	יב.
אין מחיצה תלויה מתרת אלא במים, קל הוא שהקלו חכמים במים.	אמר ליה: [רב]										◊	יב.
מכל מקום קשיא											◊	יב.
מרוח אחת - בארבעה, משתי רוחות - משהו לכאן ומשהו לכאן.	כי אתו רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב פירשוה:										◊	יב.
אי קשיא לי הא קשיא לי	רב פפא:										◊	יב.
את לא תעביד עובדא אלא או ברוב דופן או בשני פסין.	דאמר ליה שמואל לרב חנניה בר שילא:										◊	יב.
למה לי רוב דופן? בפס ארבעה סגי											◊	יב.
וכי תימא מאי ברוב דופן - בדופן שבעה, דבארבעה הוה ליה רוב דופן.											◊	יב.
למה לי ארבעה? בשלשה ומשהו סגי											◊	יב.
עד ארבעה	דהא אמר רב אחלי ואיתמא רב יחיאל:										◊	יב.
איבעית אימא: כאן - בחצר, כאן - במבוי.											◊	יב.
ואיבעית אימא: דרב אחלי גופיה תנאי היא.											◊	יב.
לשון ים הנכנס לחצר - אין ממלאין הימנו בשבת אלא אם כן יש לו מחיצה גבוה עשרה טפחים. במה דברים אמורים - שפירצתו ביותר מעשרה, אבל עשרה - אין צריך כלום.	תנו רבנן:										◊	יב.
ממלא הוא דלא ממלאינן, הא טלטולי מטלטלינן - והא נפרצה חצר במלואה למקום האסור לה?											◊	יב.
הכא במאי עסקינן דאית ליה גידודי.											◊	יב:
מבוי שלא נשתתפו בו, הכשירו בלחי - הזורק לתוכו חייב, הכשירו בקורה - הזורק לתוכו פטור.	רב יהודה:										◊	יב:
טעמא דלא נשתתפו בו, הא נשתתפו בו - אפילו הכשירו בקורה נמי חייב, וכי ככר זו עשה אותו רשות היחיד או רשות הרבים?	מתקיף לה רב ששת:										◊	יב:
הצירות של רבים ומבואות שאינן מפולשין, בין עירבו ובין לא עירבו - הזורק לתוכן חייב	והתניא:										◊	יב:
מבוי שאינו ראוי לשתוף, הכשירו בלחי - הזורק לתוכו חייב. הכשירו בקורה - הזורק לתוכו פטור.	אלא אי איתמר הכי איתמר, אמר רב יהודה:										◊	יב:
לחי משום מחיצה, וקורה משום היכר.	אלמא קסבר: [רב יהודה]										◊	יב:
לחי משום מחיצה וקורה משום היכר.	וכן אמר רבה:										◊	יב:
אחד זה ואחד זה משום היכר.	רבא:										◊	יב:
הזורק למבוי, יש לו לחי - חייב, אין לו לחי - פטור	איתיביה רבי יעקב בר אבא לרבא:										◊	יב:
אינו צריך אלא לחי, הזורק לתוכו - חייב, לחי ודבר אחר - הזורק לתוכו פטור.	הכי קאמר:										◊	יב:
מי שיש לו שני בתים בשני צידי רשות הרבים עושה לחי מכאן ולחי מכאן, או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע.	איתיביה: יתר על כן אמר רבי יהודה:										◊	יב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מימרא	אמרו לו:												יב:
אין מערבין רשות הרבים בכך.	התם קסבר רבי יהודה:												יב:
שתי מחיצות דאורייתא.	רבי יהודה אמר רב:												יב:
מבוי שארכו כרחבו אינו נותר בלחי משחו.	רבי חייא בר אשי אמר רב:												יב:
מבוי שארכו כרחבו אינו נותר בקורה טפה.	רבי זירא:												יב:
כמה מכוונן שמעתא דסבי כיון דארכו כרחבו - הוה ליה חצר, וחצר אינה ניתרת בלחי וקורה אלא בפס ארבעה.	רבי זירא:												יב:
אי קשיא לי - הא קשיא לי, ליהוי האי לחי כפס משהו ונשתר?	רבי זירא:												יב:
אישתמישתיה הא דאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:	[רבי אסי אמר רבי יוחנן]												יב:
פסי חצר צריכין שיהא בהן ארבעה.	רבי נחמן:												יב:
נקטינן, איזהו מבוי שניתר בלחי וקורה - כל שארכו יתר על רחבו, ובתים וחצרות פתוחים לתוכו. ואיזו היא חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה אלא בפס ארבעה - כל שמרובעת.	מרבועת - אין, עגולה - לא?												יב:
אי ארכה יתר על רחבה - הוה ליה מבוי, ומבוי בלחי וקורה סגיא, ואי לא - הוה לה חצר.	וכמה?												יב:
עד דאיכא פי שנים - ברחבה.	סבר שמואל למימר:												יב:
אפילו משחו.	אמר ליה רב, הכי אמר חביבי: [רבי חייא]												יב:
[לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות שהוא נותר או בלחי או בקורה]	משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד [לפני רבי עקיבא]:												יב:
על זה ועל זה נחלקו כל.	רבי עקיבא:												יב:
רבי עקיבא היינו תנא קמא													יג:
איכא בינייהו דרב אחלי ואיתימא רב יהואל, ולא מסיימי.													יג:
לא אמר רבי ישמעאל דבר זה, אלא אותו תלמיד אמר דבר זה - והלכה כאותו תלמיד.	תניא אמר רבי עקיבא:												יג:
הא גופה קשיא: אמרת לא אמר רבי ישמעאל דבר זה - אלמא לית הלכתא כוותיה, והדר אמרת הלכה כאותו תלמיד													יג:
לא אמרה רבי עקיבא אלא לחדד בה התלמידים.	רבי יהודה אמר שמואל:												יג:
נראין איתמר.	רב נחמן בר יצחק:												יג:
כל מקום שאתה מוצא משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא - אינו אלא רבי מאיר, ששימש את רבי ישמעאל ואת רבי עקיבא.	רבי יהושע בן לוי:												יג:
כשהייתי אצל רבי ישמעאל הייתי מטיל קנקנתום לתוך הדיו ולא אמר לי דבר.	דתניא, אמר רבי מאיר:												יג:
כשבאתי אצל רבי עקיבא אסרה עלי.	[רבי עקיבא]												יג:
איני?													יג:
כשהייתי לומד אצל רבי עקיבא הייתי מטיל קנקנתום לתוך הדיו ולא אמר לי דבר.	והאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי מאיר:												יג:
וכשבאתי אצל רבי ישמעאל אמר לי: בני, מה מלאכתך?	[רבי ישמעאל]												יג:

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

עירובין-מבוי שהוא גבוה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אמרתי לו: לבלר אני.	[רבי מאיר]									ו	ז
אמר לי: בני, הוי זוויר במלאכתך שמלאכתך מלאכת שמים היא, שמא אתה מחסר אות אחת או מיותר אות אחת - נמצאת מחריב את כל העולם כולו.	[רבי ישמעאל]									ו	ז
אמרתי לו: דבר אחד יש לי וקנקנתום שמו, שאני מטיל לתוך הדיו.	[רבי מאיר]									ו	ז
אמר לי: וכי מטילין קנקנתום לתוך הדיו? והלא אמרה תורה: (במדבר ה') וכתב ומחה - כתב שיכול למחות.	[רבי ישמעאל]									ו	ז
מאי קאמר ליה ומאי קא מהדר ליה?										ו	ז
הכי קאמר ליה: לא מביעיא בחסירות וביתירות דלא טעינא דבקי אנא, אלא אפילו מיחש לזבוב נמי, דילמא אתי וייתב אתגיה דדל"ת ומחיק ליה ומשוי ליה ר"ש - דבר אחד יש לי וקנקנתום שמו שאני מטיל לתוך הדיו.	[רבי מאיר]									ו	ז
קשיא שימוש אשימוש, קשיא אסרה אאסרה										ו	ז
בשלמא שימוש אשימוש לא קשיא מעיקרא אתא לקמיה דרבי עקיבא, ומדלא מצי למיקם אליביה - אתא לקמיה דרבי ישמעאל וגמר גמרא, והדר אתא לקמיה דרבי עקיבא וסבר סברא.										ו	ז
אלא אסרה אאסרה קשיא										ו	ז
קשיא.										ו	ז
לכל מטילין קנקנתום לתוך הדיו, חוץ מפרשת סוטה.	תניא, רבי יהודה אומר, רבי מאיר היה אומר:									ו	ז
חוץ מפרשת סוטה שבמקדש.	רבי יעקב אומר משמו:									ו	ז
מאי בינייהו?										ו	ז
למחוק לה מן התורה איכא בינייהו.	רב ירמיה:									ו	ז
והני תנאי כי הני תנאי										ו	ז
אין מגילתה כשירה להשקות בה סוטה אחרת.	דתניא: [ת"ק]									ו	ז
מגילתה כשירה להשקות בה סוטה אחרת.	רבי אחי בר יאשיה:									ו	ז
דילמא לא היא עד כאן לא קאמר תנא קמא התם - אלא כיון דאינתיק לשום רחל, תו לא הדרא מינתקא לשום ואה. אבל גבי תורה דסתמא מיכתבא - הכי נמי דמחקינן.	רב פפא:									ו	ז
דילמא לא היא עד כאן לא קאמר רבי אחי בר יאשיה התם - אלא דאיכתיב מיהת לשום סוטה בעולם, אבל גבי תורה דלהתלמד כתיבא - הכי נמי דלא מחקינן.	רב נחמן בר יצחק:									ו	ז
ולית ליה לרבי אחי בר יאשיה הא דתנן										ו	ז
כתב גט לגרש את אשתו ונמלך, ומצאו בן עירו ואמר: שמך כשמי ושם אשתך כשם אשתי - פסול לגרש בן הכי השתא? התם וכתב לה כתיב - בעינן כתיבה לשמה, הכא ועשה לה כתיב - בעינן עשיה לשמה, עשייה דידה מחיקת היא.	[תנן]									ו	ז
גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שאין בדורו של רבי מאיר כמותו, ומפני מה לא קבעו הלכה כמותו - שלא יכלו חביריו לעמוד על סוף דעתו. שהוא אומר על טמא טהור ומראה לו פנים, על טהור טמא ומראה לו פנים.	רבי אחא בר חנינא:									ו	ז
לא רבי מאיר שמו אלא רבי נהוראי שמו, ולמה נקרא שמו רבי מאיר - שהוא מאיר עיני חכמים בהלכה. ולא נהוראי שמו אלא רבי נחמיה שמו, ואמרי לה רבי אלעזר בן ערך שמו, ולמה נקרא שמו נהוראי - שמנהיר עיני חכמים בהלכה.	תנא:									ו	ז
האי דמחדדנא מחבראי - דחזיתיה לרבי מאיר מאחוריה, ואילו חזיתיה מקמיה - הוה מחדדנא טפי. דכתיב (ישעיהו ל') והיו עיניך ראות את מורן.	רבי:									ו	ז
תלמיד היה לו לרבי מאיר וסומכוס שמו, שהיה אומר על כל דבר ודבר של טומאה ארבעים ושמונה טעמי טומאה, ועל כל דבר ודבר של טהרה ארבעים ושמונה טעמי טהרה.	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:									ו	ז
תלמיד ותיק היה ביבנה שהיה מטהר את השרץ במאה וחמשים טעמים.	תנא:									ו	ז

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
אני אדון ואטהרנו ומה נחש שממית ומרבה טומאה - טהור, שרץ שאין ממית ומרבה טומאה לא כל שכן?	רבינא:												יג:
ולא היא, מעשה קרץ בעלמא קעביד.													יג:
שלש שנים נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו אומרים הלכה כמותנו והללו אומרים הלכה כמותנו. יצאה בת קול ואמרה: אלו ואלו דברי אלהים חיים הן, והלכה כבית הלל.	רבי אבא אמר שמואל:												יג:
וכי מאחר שאלו ואלו דברי אלהים חיים מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן - מפני שנוחין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי בית שמאי. ולא עוד אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהן.													יג:
מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית, בית שמאי פוסלין	כאותה ששנינו: [בית שמאי]												יג:
מכשירין.	בית הלל:												יג:
לא כך היה מעשה שהלכו זקני בית שמאי וזקני בית הלל לבקר את רבי יוחנן בן החורנית, ומצאוהו יושב ראשו ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית.	אמרו בית הלל לבית שמאי:												יג:
משם ראייה? אף הן אמרו לו: אם כך היית נוהג לא קיימת מצות סוכה מימך.	אמרו להן בית שמאי:												יג:
ללמדך, שכל המשפיל עצמו הקדוש ברוך הוא מגביהו, וכל המגביה עצמו הקדוש ברוך הוא משפילו. כל המחזר על הגדולה - גדולה בורחת ממנו, וכל הבורח מן הגדולה - גדולה מחזרת אחריו. וכל הדוחק את השעה - שעה דוחקתו, וכל הנדחה מפני שעה - שעה עומדת לו.													יג:
שתי שנים ומחצה נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו אומרים: נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, והללו אומרים: נוח לו לאדם שנברא יותר משלא נברא. נמנו וגמרו: נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, עכשיו שנברא - יפשפש במעשיו.	תנו רבנן:												יג:
ימשמש במעשיו.	ואמרי לה:												יג:
הקורה שאמרו - רחבה כדי לקבל אריח. ואריח חצי לבנה של שלשה טפחים.													יג:
דייה לקורה שתהא רחבה טפה כדי לקבל אריח לרחבו - רחבה כדי לקבל אריח, ובריאה כדי לקבל אריח.	[תנן]												יג:
רחבה אף על פי שאין בריאה, היתה של קש ושל קנים - רואין אותה כאילו היא של מתכת, עקומה - רואין אותה כאילו היא פשוטה, עגולה - רואין אותה כאילו היא מרובעת, כל שיש בהיקפו שלשה טפחים יש בו רוחב טפה.	רבי יהודה:												יג: